

PREMI COMAS I MADUELL DE POESIA 2007 (PREMIS LITERARIS CIUTAT DE TARRAGONA)

MARGARIDES DE FONTS

MIREIA
VIDAL-CONTE

Col·lecció Sinalefa - 27

MARGARIDES DE FONTS

MIREIA VIDAL-CONTE

Premi Comas i Maduell de poesia 2007
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona)

Cossetània
EDICIONS

Aquesta obra va obtenir el XVIII Premi Comas i Maduell de poesia,
dins els Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2007,
convocats per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural
del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona.
El jurat que atorgà el premi estava format per Joan Elies Adell,
Hermínia Mas, Sebastià Alzamora, Francesc Roig,
Xulio Ricardo Trigo i Julià Garcia com a secretari.

Primera edició: març del 2008

© Mireia Vidal-Conte
© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel.: 977 602 591
Fax: 977 614 357
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL
Impressió: Gràfiques Moncunill, SL
Dibuixos en tinta xinesa: Anna Mollà

ISBN: 978-84-9791-351-5

Dipòsit legal: T-252-2008

*A Arena,
de Teresa Pascual*

“I això que intento escriure és la manera de debatre’m.”

Clarice Lispector



No és apatia el que sents, només et confons amb l'amor captiu de la silueta embromada de les palmeres. Et deixes entendre. Constates, refermes, confirmes els seus fruits, mentre disseques la culpa inútil que ni tan sols et correspon.

Des del nucli del temps, cal que recordis que també tu ets filla de la blanca duna com mare ets de la més única i pura de les innocències.

Et fa mal tot el cos. Et cruixen les flors seques del marbre roig, l'absència vasta, l'el·lipsi, el fet que sembli que tot segueix igual si tu ja no ets igual. Si res ho és. Si la mà que t'indicava el jaç no hi és, aquella, la mateixa que es definia per la seva pell d'escates.

No vols els objectes. No penses en el tacte que hi deu quedar, ni entres a l'habitació. Només margarides blanques que regues sense saber-ne et confirmen que algun dia van ser assedegades i els dits enfonsats al test. Tampoc t'agraden les plantes que ara t'eixorden.

No suportes aquesta normalitat. T'aterra la repetició dels dies iguals si res ja no es repeteix, si no trobes a ningú que cridi que res ja no té la forma de l'ancestral receptacle. Llevat de la teva pròpia imatge, el teu més íntim tu. Penses la paraula filla, la paraula mare. I les escrius.

A la meva mare

Si conèixer les mides del pa fos crear-te un pas nou de la dansa que esmicoles cada vespre quan irromps des del perfil tèrbol en el paisatge que no fas i penses si ets mereixedora de l'abraçada nocturna del dormir.

Hi ha un forat al vell mur. Evites veure'l però saps que hi és. Et sents còmoda, però, en la pell del mur i en la seva fam i en la seva sequedat que t'erigeix com una falsa dona eixuta. I no comprens encara que si baixes les escales tot el que veuràs són les peces irreparables del bell càntic. No estronques el pas perquè no creus en la petjada, ni en les escales, ni en el càntic. Et diré dona. Et diré càntic.

A Jordi Carrió

*“Quin tacte d’espera
al darrere de cada forma observada!”*

Ramon Guillem

Hi ha reculls de paraules si pots dir-me que camines per la mar, que desfàs racons, que pots remar com l’esfinx fins creure que has arribat a la primera pedra de la meva única pregunta constant. Hi ha també les fondalades, la neu perpètua, les fonerries llegendàries, les aletes membranoses dels éssers imaginaris que d’un sol cop trenquen càntirs plens de gotes de la suor que mai eixugarem.

En realitat les teves mans teixeixen xarxes. Les enganyes amb el llapis i escrius les *palmeres*, i la barana del balcó de casa teva.

En realitat els teus dits són plens de durícies i talls secs perquè són de mar de fons i els enganyes quan escrius l'*arena* i el *temps* i les *campanes*.

En realitat les teves mans no coneixen les pedres en forma de cor imperfecte perquè no s'agenollen, no s'acoten, no lliguen. Només presons marines filen.

T'espanta el somni de l'aigua del riu que inunda la passarel·la de la platja fins a ocultar-la. Penses que és la mort però t'alleugereix el fet d'haver nedat en l'aigua de l'Ebre. La maternitat també és aigua i tu t'hi has banyat.

II

*“no tenir res, però pensar com Déu,
infondre aurores brunes als teus peus”*

Susanna Rafart



com pots pensar adéu
com renunciar a les ferides de la cara
com no ser literatura
com no sentir els ossos esberlats i la pell encetada
com miro en una opacitat
com desanimar en sentit etimològic
com mai

em fas de ferro
gel pedra
suposada apatia de tendresa
indicis de la desintegració sense tocar
motxilla que lliuraré a qui em reclami amor demà
si fossis tu

l'àrea de cabells gira
gira
gira
mareig infinit d'abast mític
es barregen *arena*, pedres,
blanca bromera
dinou àngels caiguts et miren les voltes
com només gires
gires
gires

llum de puny del teu somriure
després de tantes centúries
sense fitar-lo

aliment covard

respiració artificial
dena foradada
peus plans del poema gras

esllavissades d'afany

emmudiment de la intenció del vel
de la teva infantesa
de la troca i del nus
de l'empelt
de totes les arribades
fondré coves germinals
del que no m'ets